

REGÉLŐ.

PESTEN vasárnap majus 17^{kén} 1835.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítékitalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p. p.

TÖRTÉNET ÉS ELBESZÉLÉS.

H u b a é s T ü n d e.

(Szeremi népmonda.)

Bánatos arczczal ült Jávor, a' szegény halász, horogvesszőt tartván nap-barnította kezében a' csendes morajjal hullámozó ósz Dúnának kavicsos partján. Mély sohajtás emelkedett melljéből, 's repent ajkáról az ég felé, midőn kirántván horgát látá, hogy ismét nincs rajta hal, és keserű fájdalom borítá-el férjfiás szép vonalmaid, midőn kivetett hálójit is' üresen huzá-ki a' habokból. — „Már nyolcz napja — sohajta boszúsan — hogy így ülök hijába, 's nem fogok semmit. — Valóban igen szerencsétlen vagyok! A' szegény halászt nem szereti senki, 's mindenek futják társaságát. Én se vagyok rútabb a' többi legényeknél, sőt talán szebb vagyok, mint némelyek közülök, még is mindeniknek van mátkája, csak nekem nincs. Alig tánczolok kétszer egy leánynyal, már megtudják, 's úgy intézik a' dolgot, hogy többé ne tánczolhassak vele; mert azt gondolják, hogy feleségül nem vehetem-el, minthogy igen szegény vagyok. Igazok van! Hiszen már nyolcz napja, hogy magam is alig tudok élni keresetemből; hát ha még feleségem 's gyermekeim volnának, mit ettek volna azok szegények? — Még egyszer megpróbálom szerencsémét; talán a' hold-világ szelid sugarai kegyesbek leendnek a' szegény halász iránt, mint a' napnak ragyogó fénye.“

Ezen szók után csónakába ült Jávor, 's a' Duna közepén veté-ki hálójit. Hogy pedig szomorú gondjait elűzze, komoly hangon éneklé következő kedvenz dalát:

Erdő szélén ült a' vadász

Iv és nyíllal kezében,

Homlokán mely bánat tanyáz,

Köny rezeg bús szemében.

Keble tüzes vágytól dobog,

'S sohajtása: szerelem!

Ó! de nincs sziv, mellyben lobog

Értte rokon érzelem.

Aranyos palotájából

Leszalt a' zöld mezőre

A' király-lány, 's ibolyákból

Koszorút font fejére.

Szemébe tűnvén a' vadász

Iv és nyíllal kezében,

Szeméremmel érzés csatáz

Azonnal szűz szivében.

Végre a' sziv győz, 's pirulva

Dől a' vadász melljére,

'S koronát tesz, ittasulva

Kéjtől, annak fejére.

'S király lett a' szegény vadász,

Kard villogott kezében,

Homlokán csak öröm tanyáz,

'S szerelem ég szemében.

Alig zengének-el az énekelt monda utósó hangjai a' csendes éji levegőben, midőn Jávör közel csónakához valami különös neszt hallott. Kiváncsian fordítá arra fejét, 's mintegy tiz lépésnyi távulságban egy halavány leirhatlan bájjal mosolygó asszonyi ábrázatot látott a' habok fölött fejeit. Éjszin szemei olly nyájasan nézének a' szegény halász szemei közé, hogy emennek elragadtatásában eszébe se juthata csudálkozni azon, mikép mosolyoghat valaki olly nyájasan a' vízben, ezen ellenséges elemben. A' horogvesszőt kiejté kezeiből, mert szünet nélkül csak azon szép, 's Duna hullámival játszadozó arany hajfürtöktől környezett, arczon függének bámuló szemei.

„Énekeld-el még egyszer szép dalodat! — szólla a' báj-alak — már másodsor hallám azt most, 's még is erővel elvontak hangjai királyném 's barátném fényes köréből.“

Jávör engedelmeskedik, és most szebben éneklé-el ugyan dalát, mint az előbb, de sokkal frisebben is, mert ohajtotta a' halavány szüz ezüst hangjait ismét hallani. — Midőn dalát elvégezte, csónakára tevén kezét a' leány sokáig Jávorra nézett, 's végre megnyitá bibor ajkait, leirhatlan bájosolylyal szólván: „milly szépen énekelsz te! A' mi fényes hüves palotáinkban is báj-hangok zengnek ugyan; barátném gyakran szép regéket énekelnek, 's a' csevegő hullámok báj-zenéje kíséri ígéző szavokat mind addig, mig a' vízi virágok és sziklák nyájas viszhangtól zengedezve elragadtató varázs-öszhangba olvadnak. De hijába! — énekeik hidegek 's borzasztók, mint a' vihar ostorozta tajtékzó habok féktelen zajgása; — a' te hangjaid ellenben mint tiszta fény-sugárok lövelnek titkos édes vágytól feszülő keblemben, 's addig viszhangzanak lelkeimben, mig egész valóm elragadtatva édes részvétre hevül. — Ó! mond-meg szép halandó, fogom-e még többszer hallani édes dalaidnak báj-hangját? Szólj, ki vagy? hogy ne csak szívem hanem ajkaim is nevezhessenek.“

„Nevem Jávör, 's halászzattal keresem kenyeremet. Ott a' hegy ormán ragyog a' hatalmas Sarengrád vára; ez alatt áll roskadozó szegény gunyhóm, melly már alig képes a' hideg 's eső ellen oltalmazni. De már most te is mond-meg nevedet feje szüz; tudom, hogy olly szép az, mint bájlók arcod szelid vonalmai.

„Nevem Iduna, 's lakásom a' Dunának feneké, hol királynénk fényes palotája tündöklök. Többszer hallottam már szép dalaidat, de hozzád mind eddig nem jöhettem, barátnéimtól levén szüntelen környezve. Ma azonban elváltam tőlek; egyedül jöttem a' viz felületére, 's hallgatni fogom szavaidnak lelkeimhez ható édes hangját, mig a' hold világít. Ha pedig annak sugarai eltűnnek, akkor nekem is távoznom kell, mert a' hold a' mi napunk. Sugarai vonnak-fel

minket a' viz fenekéről, 's ha azok enyésznek, mi is a' mélységbe szállunk, 's alszunk mind addig, míg a' napnak éltető ragyogása fénybe borítja a' felvilág virányait. Nehány nap óta nem vagyok megelégedve vízi lakásommal. Valóban szépnek kell a' földi életnek lenni a' meleg föld virágos rétjein, szebbnek mint az egyszínű hűves vizek hullámai alatt. Bár én is a' föld lakosa 's — pirulva tevé hozzá — hozzád hasonló emberi lény lehetnék, és veled élhetnék boldog elvonultságban szegény gunyhód falai közt!"" —

„Ó szép Iduna! ne kívánd azt; szépek ugyan a' földnek virányai 's kellemesek, de az én életem nem az. Én szegény vagyok, igen szegény! a' szegénynek élete pedig csak lassú keserű halál a' tarka virágos föld téerein. Nyolcz napja már, hogy alig vagyok képes éhségemet enyhíteni csekély keresményemmel, 's ma is éhesen leszek kénytelen kemény nyughelyemet keresni, mert ismét nem fogtam halat.“

„Ha csak ez a' bajod — szólla Iduna örömmel — úgy könnyen segíthetek rajtad. Mártsd még egyszer a' vízbe hálódát, 's várj, míg ismét vissza térek.“

Ezen szók után eltűnt a' hölgy, 's Jávör hamar lemeríté hálóját azon helyen, mellyre Iduna hó-keze mutatott. Nem sokára csekély távulságban látá őt a' csónak felé uszni. „Emeld-fel most hálódát — szólla mosolygva — meglátod, hogy nem hijába meritéd-el azt.“

Alig birta Jávör a' nehéz hálót kihuzni, ugy telve volt a' leg-ritkább nemű halakkal. Örömmel veté most azokat kosaraiba és nyájasan köszönte a' szép szüz kegyét.

„Ha holnap ismét olly szépen fogsz énekelni — szólla Iduna — ugy hálód ismét tele lesz szép halakkal. De hangosan énekelj, hogy már távulról hallhassam szép szavaidat. Ha pedig nem jelennék-meg mindjárt első hangjaidra, akkor vess ezen fűzfáról egy ágacskát a' Dunába. A' hullámok szolgálatunkban állnak; egyik a' másiknak adandja át az ágat, míg az végre kezeibe jutván Idunádnak, tudtára fogja neki adni, hogy várakozol reá. — De a' hold már halaványodik, 's nekem távoznom kell. Élj tehát boldogul jó Jávör, 's el ne felejtöd Idunát!“

Soká nézett még Jávör azon helyre, hol a' báj-alak eltűnt. — „Meg fog-e holnap ismét jelenni?“ szólla magában, terhével gunyhója felé ballagván. Illy boldognak még nem érzé magát soha. — Szünet nélkül szemei előtt lebegtek a' vízi hölgy kecssei, 's az éjt is nyugtalanul tölté, róla 's jövődjéről álmodozva.

Alig szürkült a' láthatár, midőn Jávör már Illok felé ballagott halaival, 's csak hamar jó nyereséggel eladá azokat. A' bevett pénz-

ből azonnal egy diszes világos kék öltözetet vásárolt. Maga is csudálta eleintén, hogy mért adott-ki annyi pénzt egy ruha darabért; később azonban még is pirulva vallá-meg magának, hogy a' szép Idunának ohajtana tetszeni. Alig tűntek-el a' napnak utósó sugarai, midőn csónakába ugorván Jávor, a' kijelelt helyre sietett, 's éneklése közt egy füzfa-ágacsát a' Dunába vetett. Még nem végzé-el egészen dalát, 's Iduna már megjelent a' csónak oldalán.

„,,Itt vagyok kedves Jávor! — szólla nyájasan — de ezennel ismét távoznom kell; mert királyném várakozik reám. Azért vedd hamar a' vízbe hálóidat, hogy üresen ne térj lakodba; holnap tovább mulathatok nálad.“

Gazdagon megterhelve halakkal távozott-el Jávor ismét, 's minden nap örült, midőn a' nap el- 's a' hold feltűnt; mert ezzel egyszerre jelent-meg mindig szép Idunája. Sokszor megvallá már neki szerelmét, 's az is forró érzellemmel simult az ifiúnak dobogó kebléhez. — Egykor korábban jelent-meg a' szép Iduna, 's öröm-könyvek közt szólla Jávorhoz: „itt vagyok ismét kedvesem, és soha többé el nem válok tőled. Királynémnek megvallám szerelmünket, 's ő megengedvén, hogy karjaid közt töltssem-el napjaimat, azt is mondá, hogy csak legnagyobb inségemben jelenend-meg hívásomra, és segíteni fog ugyan rajtam, de akkor örökre vissza kell térnem vízi palotájába. Azonban én őt soha se fogom hívni, mert nélküled nem élhetek; te pedig engem oda nem követhetnél.“

Karjain vivé Jávor szép hölgyét gunyhójába, melly már nem volt olly elhagyatott állapotban; mert mióta Iduna segíté a' halászatban, azóta gazdagsága annyira nevedett, hogy csinos lakható hajlékba vezetheté imádott aráját (menyasszonyát).

Házassága után azonban mindenek megváltoztak; csak ritkán foghatott halat. Ugy látszott, mintha a' vizek neheztelnének reá, hogy a' szép Idunát kiragadá ölelő hullámaik közül. Gyakran szükkölködni vala kénytelen nőjével; de Iduna mosolygva szenvedett mindent, 's öröme határtalan volt, midőn egy leányka lett szerelmének gyümölcse, 's ez szeretett Jávorja kék szemeivel mosolygott reá.

Napok, hónapok 's évek multak; a' halászat mindig rosabb, 's Jávor homloka borúsb lön, ha Iduna vagy a' kis Tünde mosolygó ajkaira nézett. Egykor, midőn ismét halak nélkül tért haza a' bús atya, 's Tünde sirva kért kenyeret, Jávor vérző szivvel így kiáltott fel: „Iduna! mért csábitottalak csendes lakhelyed elhagyására, 's mért hozálak ide, hol csak fájdalom és nyomorúság várakozik reád?“

Egybekelésök óta most hullatott Iduna előszer keserű könyveket, nem magát, hanem férje szilaj fájalmát 's gyermeke jövődő sorát siratván.

Jávor napról napra búsabb lön. Végre midőn Tünde negyedik évét meghaladá, 's az inség a' legfőbb fokra lépett, egykor estve Jávor nem tért vissza a' halászatról a' szokott időre. Szorongások közt tölté Iduna az éjt; a' gunyhó előtt álló hársfák legkisebb suhogására is ijedten riadt-fel nyugtalan rémletes látványokkal gyötrő álmaiból, szerette férjét vélvén közelíteni; de mindig csalódott. Az éjnek fátyola elvonult a' napfénye elől, 's Jávor még se jött. Alig hatának-ki a' napnak első sugarai, Iduna azonnal, Tündét aludni hagyván, a' Duna partjára sietett férjét keresni. Mintegy ezer lépésnyire haladván, férjének kalapját 's felső ruháját a' viz színén látta uszkálni, 's meggyőződék a' felől, hogy Jávor kétségbeesve a' hullámok közt lelte halálát. — Elnyomatva fájdalmának első dühétől térdre esett a' szerető nő, 's hangos jajgatások közt kiáltott: „jó királyném! most vagyok legnagyobb inségemben; szabadíts-meg!“ — Alig mondá-ki ezen szokat, 's ime a' Duna hajjai kétfelé válván kilépett közülök Istria, a' Dunának hatalmas királynéja, 's karjai közé vevén az ájult Idunát hirtelen eltünt vele az örömtől zajgó folyam mélységében.

Néhány asszonyok látván Idunát olly gyorsan elhagyni hajlékát, 's hallván hangos panaszait, kíváncsian követék őt, 's látták mint tünt-el egy fejer 's viz-zöld fátyolokba burkolt nő-alakkal a' háborgó Duna hullámai közt.

Iszonyodva futottak az asszonyok vissza a' faluba, 's elregélik a' látott rémletes esetet, mellynek hallására csak hamar egybegyűltek a' falu lakóji, 's bámulva néztek az ismét csendesen folydogáló Dunának sima tükrébe, midőn a' kis Tünde sirva közelite hozzájok, 's kiálta: „Anyám! édes anyám hol vagy?“

„Nincs már többé anyád szegény gyermek.....! jer velem, én leszek anyád, 's megosztom veled kenyeremet — szólla egy szegény pásztornő. — Im vedd ezen almát, 's légy jó kedvű.“

Tünde csak hamar hozzá szokott jó szivű nevelő anyjához, 's vidám gyermeki játékok közt észrevehetlenül repültek-el ismét néhány évek.

Egykor Tünde nem a' legpontosb felvigyázat alatt levén virágokat szedegetve felfelé ment a' sarengrádi vár hegyén, 's minthogy a' távolabb virágok mind inkább tetszének neki, mindig feljebb ment; végre a' vár-kert nyitva álló kapujához ért, 's kíváncsian betekintett; a' kertben pedig még sokkal szebb virágokat látván, vigyázva belépett, 's csak hamar hozzá kezdett a' virág-szedéshez. Éppen egy szép viritó rózsabokor előtt állott, midőn egy kellemes szózat hatott füleibe: „szereted a' rózsákat?“ — Tünde ijedten fordult hátra, 's ime egy szép szöghajú gyermek mosolyogva nyújtá neki a' lesza-

kasztott gyönyörű rózsá-bimbót. A' kis fiú még több szép virágot is szedett Tündének, 's nyájasan csevegett vele; míg végre egy durva asszonyi hang kiáltott: „„Huba! Huba!“ — „Ez mostohám szava! — szólla a' fiú — menj kedves Tünde, mert ő nagyon csintalan; holnap jöjj-el, 's majd megint szedünk virágokat.“

Azonban Huba intése későn jött; a' gonosz mostoha kilépett a' bokrok közül, 's kiragadván Tünde kezéből a' virágokat mérgesen kiáltott: „,hogy merted virágitat letépni semmirekellő?“ — „„Huba megengedte““ — rebege sirva az ijedt illy durva bánáshoz szokatlan leánya; könnyei sűrűn peregetek-le hőszin arczain a' fűbe, 's itt gyöngyökké keményedve igéző fényvel ragyogtak az öreg várnő kapzsi szemeibe. Bámulva hajolt-le a' fősvény asszony, és szorgosan szedé-fel a' gyönyörű gyöngyöket, szeliden kérdezvén: „,hogy hivnak kedves leánya, ki az atyád?“

„„Én Tünde vagyok, Jávornak, a' szegény halásznak leánya. Atyám meghalt, anyám pedig a' vízben van, 's nem jó többé vissza soha, azt mondja nevelő anyám, ki amott lakik nem messze a' három alma-fától.“ “

„Nem szeretnél itt maradni Hubánál, 's a' szép virágoknál?“ — kérdé újra a' gyöngyök ragyogása által megszelidült várnő.

„Ó maradj itt! — esdekle Huba — nekem ugy sincs játszótársam.“ — Tünde örömmel maradt, 's a' fősvény várnő már előre gondolkozott, mint fogja őt gyakran sirásra kényszeríteni, csakhogy gyöngyeit szaporithassa. A' két gyermek csak hamar elválhatlan lön; egyedül a' mostohának durva bánás-módja háborítá örömeiket; mert a' gonosz fősvény asszony szüntelen kinozta Tündét, hogy gazdagságát nevelhesse annak keserves könnyeiből. *(Végz. köv.)*

TERMÉSZET-TUDOMÁNY 'S TÖRTÉNET.

Kora tenyészet. Parishan az idén már januar. elején láttak a' kertekben minden felé mandola-fákat virágozni, valamint a' tenyészetnek egyéb más jeleit is.

Rókák az éjszaki fokon. Hogy az állatoknak nem csak némi eszök van, hanem itélnek is és okoskodnak, ismét egy példa reá. Henderson angol utazó Islandról irt munkájában különösen emlékezik az éjszaki fokon (Nordcap) tartozkodó rókák eszességökről. A' rókák t. i. e' vidékben, hol az irtózatot sziklameredek csaknem egészen tengeri madarakkal és fészkeikkel vannak elfedve, seregesen mennek-ki prédára 's vadászatra. Mi előtt munkájokhoz fognak, magok közt valamelly próba-viaskodást tartanak, mely szerint egymás erejét kitudniok lehessen, 's azt, hogy ki közülök a' legerősebbik. Ekkor oda járulnak a' meredek mélység párkányára, 's most egymást farkuknál megfogván a' leggyengébbik lefelé megy, a' legerősebbik pedig felül marad, 's az egész lánczot erősen tartja. Adott jelre azután egész

erejéből felvonni kezdi őket 's így kiki egymást, míg a' prédával meg-
rakott legelsőt is felvonják. Ezt mind addig gyakorolják, míg elég
takarmányuk lesz.

K Ü L Ö N F É L E .

G y e r m e k - g y i l k o l á s . A' különben olly szelid Chinaiak ca-
racterában legfeketébb árnyék-oldal az olly gyakori gyermek-gyilkolás.
A' kormány nem hogy gátot vetne ezen irtózatos bűnnek, hanem úgy
tetszik, még javalja is. Pekingben a' rendőrség kötelességeihez tarto-
zik minden reggel a' gyermekeket összeszedni, kik éjjel kivettettek. E'
szerencsétleneket azután, az előket holtakkal keverve, targonczákra
rakják, 's a' város előtti dögnyuzó helyre viszik. Némelly irók a' Chi-
naiaknál történni szokott gyermek-gyilkolást évenként 30.000-re teszik,
mások csak 10.000 re. Azon Chinaiak, kik valamely folyó mellett lak-
nak, gyermekeiket egyenesen vízbe vetik, miután nyakukra tökököt kö-
tötték, melly meg nem engedi, hogy a' fej vízbe merüljön. Gyakran
lehet illy szerencsétlen martalékokat uszni látni a' vizeken a' nélkül,
hogy az arra hajókázó emberek legkisebbé is tekintetbe vennék.

F a r s a n g s z á r m a z á s a . Sokan állítják, hogy a' farsangi mu-
latságok Bachustól veszik eredetüket, 's a' vidor inneplési táncz, mel-
lyet Egyiptusból visszajövele után feltalált, adta emezekhez az első
ideát; de legtöbb tudósok farsangunkat a' Romaiaknak saturnusi inne-
peikből származtatják. Idő-számlálásunk 48-ik évében Messaline,
Claudius császár hitese, kertjében inneplést adatott, 's mindannyi ven-
dégek Faunok és Bachantokként levén öltözve legbujább tánczokat vit-
tek véghez. Nero követé ezen példát, 's hogy az innepet emelje, barát-
jával Scaurussal asszonyi alakba öltözve jelent-meg, 's legilletlenebb
és legbizarrabb öltözetekben szaladgált végig Roma utszájain. Romából
az álrühás tánczok átszivárogtak Galliába, 's miután a' Romaiak ezt
meghódoltaták, csaknem hivatalosan iktaták-be azokat; mert a' lyoni
igazgató Plancus mint tenger istene jelent-meg egy hosszú hal-fark-
kal, 's anyyira leereszkedék, hogy térdein tánczolt. A' Gallusok kevés
vonzódást mutattak ezen vigalmak iránt; azonban az ujjabb Francziák
sokkal nagyobb kedvöket lelék benne mint őseink, mert már a' XIV-ik
században az álarczos táncz-mulatságok közönségesen elterjedtek.

M u l a t t a t ó . 1) Egy lengyel nemes, ki sokat ivott, megsiketült.
Egy orvos kigyógyította őt, de egyszersmind megtiltá neki a' pálinkát.
Egy ideig kiállotta, de csak hamar elkezdé ismét régi életmódját, 's
betegsége újra elérte. Orvosa boszongodott, 's ujjlag keményen meg-
tiltá neki a' szeszes italt. — „Hallja doctor ur! az nem megy — mond
a' Lengyel — én most fél esztendeig ismét jól hallottam ugyan, de mind
az, mit hallottam, korán se volt olly jó, mint a' pálinka.

D a m b ó E. Bucsánból.

2) A' mult században Miskolczról egy csizmadia jött Pestre némelly
ügyeinek elintézése végett; de itt őt súlyos betegség érte, 's nem sokára
bele is halt. Kenyeres társai kőkeresztet tétettek sirja fölé, mellyre
őn magok által készített következő sirverset irattak:

Itt nyugszik Kis
Kinek neve János is
Nem valami Fis
Kális, hanem Fis
Léderből dolgozó Csiz
Madia Mis
Kölcson. — 17..

J E L E S M O N D Á S.

Diadal a' sorson.

A' sorssal küzd, harczol egész éltében az ember
'S megnyugvással győz rajta, ha tünni tanult.
Szent miklósy után L. A mália.

D i c s ő é l e t.

Dicső az élet kedvesim! ha nem fedí
Valónkat külszin, 's nem takarja állepel
Szívünk; ha lelkünk a' létnek bilincseit
'S igáját széttépvén szilárdon száll ura
Trónjához. Szép, ha hit, remény 's szeretet az
Alapja, — ha é' három együve talál.
Vidít a' hit létünk végső fokán is; a'
Keservek eltűnnek; kéj és öröm követ
Remény mosolygván létünknek ösvényin, a'
Baráti szeretet virág-lánczszal kötöz
Bennünket öszve; — e' három ha követ, ugy
E' földi létünk boldog, kedves, és dicső.

B a. V á c z r ó l.

A' feleség olyan mint a' hintó. Ritka, hogy a' szíjjártó-lakatoskerékjártó-lakkozó- és kovács-munkák mind remekek legyenek rajta: de mennél több a' jó munka, annál becsesebb a' hintó. A' szépség csak a' lakkja, előbb lekopik, mint a' hintó tart; a' jószág paszománt-oldalfók, mellyekhez csak akkor kap az ember, ha a' hintó dőlni akar: a' pénz és nexus, ezek a' tengelyek — ezek hordozzák a' hintót. F á y.

Aphorismák P e s t r ó l. Huszadik esztendőnkben a' gyönyörűséget 's élet kelleméit nyeljük; harminczadikban kóstoljuk; negyvenedikben ritkán használjuk; ötvenedikben keressük, 's hatvanadikban azoknak hiányát érezzük, de őket nem találjuk.

A' ki választani 's magát körében tartani tudja, kevés könyvvel, kevés orvossággal, kevés étellel, 's kevés jó baráttal elégszik-meg.

M é r e y M ó r i t z.

C s e r e - r e j t v é n y.

4. 5. Minden fán találatik.
1. 2. 5. A' ki nem komolykodik.
2. 1. Hajdan volt rugója nyilnak,
Mondatik most papirosnak.
4. 3. Csalfa képet bélyegez.
1. 4. 5. Nagy folyó honunkban ez.
1. 2. 3. 4. 5. A' teremő alkotó;
Egy derék írónk könyvének,
Mint legszebbik remekének,
Éppen e' czimét adá.

P. Szőkedencsről.

Előbbi rejtvény: A n n a.

Kérettetnek e' folyóirat t. pártfogójai, kiknek szándékjok van azt jövő fél évre is megtartani, ne terheltesseken rendelkezéseiket mennél előbb a' szokott hivataloknál megtenni, nehogy az elkésés miatt, valamint mult fél ében történt, többeknek hiányos példányokat kénytelenitessünk küldeni. Különös hálával fogadjuk, ha e' lapok díja (fél évre postán 6 pengő ft.) a' közeledő pesti vásár alkalmával egyenesen a' szerkező hivatalba küldtetetik. Képek nélkül 5 pengő forinttal csupán itt (a' postán nem) lehet előfizetni. — A' folyóiratból minden héten két iv, mellette hetenként egy divatkép, 's minden hónapban két (vagy előfizetőink számára hoz képest többre is szaporodható) arczkép, tájrajz, vagy más egyéb műtárgy jelen-meg.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.